

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

Az ítéltábla a Balassa Ügyvédi Iroda által képviselt **felperesnek** az **alperes** ellen **bírószági jogkörben okozott kár megtérítése** iránt indított perében a Komárom-Esztergom Megyei Bíróság 2011. február 10. napján kelt 10.P.20.375/2010/7. számú ítéletével szemben a felperes által 8. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán - tárgyaláson - meghozta a következő

Í t é l e t e t :

Az ítéltábla a megyei bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy a Magyar Államnak az illetékügyben eljáró hatóság felhívására fizessen meg 900.000.-(Kilencszázezer) forint feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s :

A felperes keresetében vagyoni és nem vagyoni kártérítés megfizetésére kérte az alperes kötelezését. Követelését a Ptk.349. § (1) és (3) bekezdésére, valamint a 339. §-ára alapította. Hivatkozása szerint a Veszprémi Városi Bíróság határozatai folytán annak ellenére töltött le egy év időtartamban szabadságvesztést, hogy az ítélet alapjául szolgáló bűncselekmények büntethetősége elévülés folytán megszűnt.

Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Álláspontja szerint az alperesi magatartás és a felperes állított kára közötti okozati összefüggés és a kárösszeg sem nyert bizonyítást.

A megyei bíróság a fellebbezéssel támadott ítéletében a felperes keresetét elutasította. Kötelezte a felperest, hogy fizesse meg az államnak a feljegyzett 900.000.-Ft kereseti illetéket.

Határozata indokolásában megállapította, hogy a Veszprémi Városi Bíróság 3.B.593/2001/79. számú ítéletével 2002. november 29. napján a felperest távollétében bűnösnek mondta ki különbözőképpen minősülő adócsalás büntetében és vétségében, és halmazati büntetésül három év börtönbüntetésre és háromévi közügyektől való eltiltásra ítélte. Az alperes 2004. május 7-én kelt 3/1.Bf.302/2003/15. számú ítéletével a minősítés részbeni megváltoztatásával az elsőfokú ítéletet helybenhagyta. Az ítéletek alapján a felperes 2004. április 5-től 2005. április 6-ig szabadságvesztés büntetést töltött.

Az elsőfokú ítéleti tényállás szerint a felperes a büntetés-végrehajtási intézetben 2004. december 13-án büntetés félbeszakítást kért részben élettársa várható születésére, részben pedig arra tekintettel, hogy bankügyleteit személyesen intézhesse. A kérelem december 21-én elutasításra került.

A felperes perújítási kérelme folytán a Veszprémi Városi Bíróság 2005. március 1-én kelt és április 5-én jogerőre emelkedett végzésével a büntető eljárást a felperessel szemben elévülés okából megszüntette, és a városi bíróság 79. számú ítéletét a felperes vonatkozásában hatályon kívül helyezte. Megállapította, hogy a felperessel szembeni elfogató parancs 1998. április 28-i kibocsátása, továbbá a hirdetményi idézés 2001. július 19-i elrendelése között a hároméves elévülési idő eltelt.

A perújítási eljárás befejeztét követően nem került a felperes szabadlábra, ugyanis más büntetőeljárás során előzetes letartóztatást fogatosítottak vele szemben, amelyből 2006. május 15-én szabadult.

A felperes 2003. november 5-én mezőgazdasági beruházási kölcsönszerződés keretében 45 millió forint bankkölcsönt vett fel ingatlanvásárlásra. A hitel biztosítékeként a megvásárolt ingatlanokra és további ingatlanokra a pénzügyi javára jelzálogjog alapítására került sor. A kölcsön kamatainak visszafizetése körében az első részlet esedékessége 2004. október 20. volt, a felperes azonban a fizetési kötelezettségének nem tett eleget, meghatalmazott jogi képviselő útján halasztási kérelmet terjesztett elő, de továbbra sem teljesített, ezért a pénzügyi intézet 2005. február 7-én a szerződést felmondta.

Az APEH 2004. március 10-én kiállított fizetési meghagyása alapján a felperessel szemben végrehajtás indult. A jelzálogszerződéssel érintett ingatlanokra végrehajtási jog került bejegyzésre, a végrehajtási eljárásba a "A" Bank Rt. is bekapcsolódott, 2008. január 30-án az ingatlanok többsége árverés útján értékesítésre került.

Az ítéleti tényállás szerint a Központi Hitelinformációs Rendszer 2006. augusztus 24-én kelt adatai értelmében a felperes hitelmulasztásainak száma négy volt, melyből három lezárt és egy fennálló.

A bíróság megállapította, hogy a felperes letartóztatásának időszakában 3.900.000.-Ft készpénzzel rendelkezett, spanyolországi érdekeltségeiből 2004. július 1-én 5.000, 2004. szeptember végén 3.700, 2005 februárjában 4.200,- euró jövedelemre tett szert.

A felperes II. típusú cukorbetegségben, és annak szövődményeiben, azaz alsó végtagi sokkideggyulladásban, magas vérnyomás betegségben, idült májnagyobbodásban, epehólyag-kövességben, jelentős elhízásban, emelkedett vérzsír- és húgysavszintben, heveny hasnyálmirigy-gyulladás, és külső hallójárat-gyulladás utáni állapotban, szív és magas vérnyomás okozta túlterhelésben és körömgombásodásban szenvedett.

A felperes a Magyar Állammal szemben a Be.581. § (1) bekezdésében írtakra alapítva kártalanítási keresetet nyújtott be, vagyoni és nem vagyoni kára megtérítésére kérte az alperes kötelezését. Utóbbi tekintetében a szabadságelvonás tényén túl hivatkozott cukorbetegségének és magas vérnyomás betegségének a börtön viszonyok okán történő súlyosbodására, arra, hogy gyermeke születésénél nem lehetett jelen, továbbá arra a hátrányra, amelyet a bar-listára kerülése okozott. Vagyoni kára alapjaként egyrészt jövedelem kiesést, másrészt a fogvatartásra tekintettel nem törlesztett hitel felmondásával kapcsolatos kárát érvényesítette, igényt terjesztett elő továbbá az ezzel kapcsolatos peres eljárás, továbbá a büntetőeljárás perújítási szakaszában felmerült járulékok és költségek iránt is. A Komárom-Esztergom Megyei Bíróság 9.P.20.263/2007/49. számú ítéletében a felperes javára 2.800.000.-Ft-ot ítélt meg késedelmi kamataival együtt, ebből 2.500.000.-Ft volt a nem vagyoni kár, míg 300.000.-Ft volt az ügyvédi munkadíj címén előterjesztett kárigény alaposnak ítélt része. A Győri Ítéltábla a Pf.I.20.103/2009/6. számú ítéletével az elsőfokú ítéletet helybenhagyta.

A megyei bíróság ítélete jogi indokolásában rámutatott arra, hogy a Magyar Állammal szembeni kártalanítási eljárás során hozott ítélet az alperes személye és a jogalap eltérésére figyelemmel nem képez res judicata-t.

A jelen per alperesének hivatalból kellett volna észlelnie az elévülést, mindemellett a Ptk.349. § (1) bekezdésében foglalt speciális kártérítési feltételek is fennállnak, hisz a felperes elítélésére távollétében került sor, ezt követően azonban a perújítási kérelemmel élt, amely kedvező határozat meghozatalát eredményezte.

A kártalanítási és kártérítési igény nem zárja ki egymást, a felperes az alperessel szemben a jogellenes és felróhatósági alapú kártérítési eljárás keretében igényt érvényesíthet. A kár mértékét tekintve azonban a két eljárás között nincs eltérés. A felperes mindkét eljárás során a teljes kárát követelheti.

A Magyar Állam elleni kártalanítási eljárás során a felperest ért teljes kár elbírálásra került, ezért a bíróság a felperest a kártalanítást meghaladó többletigény jogalapjának és összecszerűségének bizonyítására hívta fel. A felperes azonban a felhívásnak nem tett eleget, a többlettényállás jogalapját és összecszerűségét nem bizonyította.

A kártalanítási perben hozott ítélet szerint köztudomású tény, hogy a személyi szabadság korlátozása, a börtönviszonyok fizikai és pszichikai vonatkozásban egyaránt megterhelőek, általában károsak. Az ennek folyamán elszenvedett sérülések a szabadulást követően életvitelben, elhelyezkedésben és munkavégzésben is hátrányt jelentenek. Ezek enyhítése a nem vagyoni kártérítés rendeltetése. A szabadságelvonással rendszerint együtt járó hátrányoknál súlyosabb sérelmeket, többlettényállási elemeket már a felperesnek kellett volna bizonyítania. Ilyet azonban a felperes sem a kártalanítási, sem pedig a kártérítési perben nem igazolt.

A kártalanítási perben beszerzett szakértői vélemény szerint 2000. év óta folyamatosan romlik a felperes egészségi állapota, sem betegségei kialakulásában, sem azok súlyosbodásában, sem a szövődmények megjelenésében nem lehet szerepet tulajdonítani a hatályon kívül helyezett ítélet alapján fogvatartásban töltött időnek. Az érintett egy év alatti fokozott egészségromlás ténye az orvosszakértői vélemény alapján sem nyert igazolást. Ezzel kapcsolatos többlettényállást a jelen perben sem tudott a megyei bíróság értékelni. Bár

a felperes hivatkozott arra, hogy bizonyos orvosi igazolásai alátámasztják, hogy az elmúlt időszakban tovább romlott az egészségi állapota és az egyenes okozati összefüggésben áll a törvénytelen fogvatartással, a megyei bíróság azonban ezek becsatolását és értékelését szükségtelennek tartotta. Indokai szerint a korábbi perben beszerzett orvosszakértői vélemény már megállapította az okozati összefüggés hiányát, így kizárt, hogy a további egészségromlás a jelen per alperesének jogellenes magatartásával okozati összefüggésben állna.

Utalt arra a bíróság, hogy a végrehajtási intézményben eltöltött időszakra a felperes a hivatkozása szerint ugyan nem kapott egészségi állapotának megfelelő orvosi ellátást, ez azonban az alperes kárfelelősségét nem alapozza meg, mert az elévülést hivatalból nem észlelő magatartással okozati összefüggésben nincs.

Az apás szülés hiányát sem értékelte nem vagyoni kárra okot adó körülményként az elsőfokú bíróság. Figyelemmel volt arra, hogy a gyermek családi jogállásának rendezése nem történt meg.

A kártalanítási per irataiból megállapítható, hogy a felperes a letartóztatása előtt is bar-listán szerepelt. Ebből fakadóan nem vagyoni hátrány akkor sem lenne megítélhető, ha a felperes igazolta volna, hogy az ismételt listára kerülést okozó kölcsönszerződés felbontása a jogellenes szabadságelvonás következménye. Nem bizonyította a felperes azt a hivatkozását sem, hogy a hitelinformációs rendszerben való feltüntetése következtében a felperes további hitelektől esett el.

A vagyoni kártérítési követelés körében az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a felperes saját állítása szerint is 2004. április 5-től 2005. február végéig összesen 7.125.000.-Ft összeggel rendelkezett. Ez pedig a családjának létfenntartásán túl a mezőgazdasági kölcsön kamata részleteinek a megfizetését is biztosította volna. Ő azonban egyéb kifizetéseket részesített előnyben, ezen döntése kárigényt nem alapoz meg. Mindemellett írásban és meghatalmazott útján lehetősége volt a pénzintézzel való egyeztetésre. Azt alátámasztó írásbeli dokumentációt, hogy erre nem volt módja, sem a kártalanítási, sem a kártérítési perben nem csatolt, a 2005. május 6-án kelt levélből pedig az tűnik ki, hogy csak 2005. április 4-én fordult kérelemmel a pénzintézethez.

Nem áll arra semmilyen tényadat rendelkezésre, hogy a felperes mikor, milyen kérelmet terjesztett elő és arra milyen válaszokat kapott, így nem igazolható, hogy a felperes személyes közreműködésének hiánya oksági kapcsolatban áll a hitel felmondásával.

A kölcsönszerződés felmondása és a szabadságvesztés letöltése közti okozati összefüggés nem nyert bizonyítást, ennél fogva nem megalapozott a felperes azon vagyoni kárigénye sem, amely a Kecskeméti Városi Bíróság 14.P.21.421/2007/8. számú ítéletével megállapított tőke, ügyleti kamat, késedelmi kamat és perköltség összegére vonatkozik.

A perújítási eljárás kapcsán kifejtett ügyvédi tevékenység ellenértékének összegét a kártalanítás iránti perben a bíróság mérlegeléssel az ítéletében meghatározott körülmények részletes értékelésével 300.000.-Ft-ban határozta meg. Az e körben előterjesztett vagyoni igényét jelen perben is kiegyenlítettnek tekintette a bíróság, figyelemmel arra, hogy a

felperes semmilyen többlettényállást nem igazolt, amely alátámasztaná, hogy további 2.200.000-Ft ügyvédi költség illetné meg.

A 10 millió forint elmaradt jövedelem tekintetében a bíróság arra volt figyelemmel, hogy a jövedelemvesztés összegszerűségének megállapításához, vagy mérlegeléséhez egyetlen igazolt adat sem állt rendelkezésre. A kártalanítási perben is erre tekintettel került sor ezen kárigény elutasítására, és ezen követelése alapjául szolgáló körülményeket a bíróság a kártérítési perben sem látott bizonyítottanak.

A felperes újabb határidőt kért, hogy a ...országból származó jövedelme igazolásait beszerezhesse, holott korábban arra hivatkozott, hogy egészségi állapota miatt nem tud kiutazni és munkaviszonnyal kapcsolatos igazolásokat beszerezni, továbbá a jelentős időmúlás miatt ez amúgy is már lehetetlen lenne, ezért a minimálbérnek megfelelő összeget kívánta 600.000.-Ft erejéig érvényesíteni.

A kártalanítási eljárás kapcsán a felperes által fizetendő 400.000.-Ft perköltség, továbbá mindösszesen 1.600.000.-Ft illeték iránti igény is alaptalan, hiszen a pervesztesség aránya, és az ehhez kapcsolódó perköltségfizetési kötelezettség egyáltalán nem áll okozati összefüggésben az alperes elévülést nem észlelő magatartásával.

A bíróság utalt arra is, hogy a keresetlevél benyújtása, illetőleg annak kiegészítése óta több év telt el, a felperes a bizonyítási kötelezettségének mégsem tett eleget, követelése jogalapját és összegszerűségét nem igazolta.

A felperes fellebbezésében elsődlegesen az ítélet keresete szerinti megváltoztatását, másodlagosan a hatályon kívül helyezését kérte.

Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság lényegében mellőzte a bizonyítás felvételét, csupán a korábbi ítélet megállapításaira hivatkozva hozta meg döntését, holott a jogellenes fogvatartás miatti kártalanítási eljárás más szempontok alapján kerül elbírálásra, mint a károkozó magatartás miatti érvényesített igény.

Az alperes felelősségének jogalapja egyértelmű. Az alperes olyan súlyos törvénysértést követett el, amelynek következtében egy éven keresztül jogellenesen tartották fogva.

A kártalanítási eljárásban az ítélet tábla megállapította, hogy a Veszprémi Városi Bíróság mulasztása folytán a felperesnek kára keletkezett, erre tekintettel a felperes álláspontja szerint a bizonyítási teher megfordul, az alperesnek kellett volna azt bizonyítania, hogy nem következett be további kár az előző eljárásban megítélten túl, illetőleg, hogy ez nincs összefüggésben az alperes törvénysértő döntésével. Az összegszerűség tekintetében okirati bizonyítékok állnak rendelkezésre, ezek valóságtartalmát és az összegszerűséget az alperes nem cáfolta.

Kifogásolta a fellebbezés az elsőfokú bíróságnak az ügyvédi munkadíjjal kapcsolatosan érvényesített kártérítési követelés tekintetében elfoglalt álláspontját is. Megítélése szerint a kártérítés lényege, hogy a teljes kár megtérítésre kerüljön. A kártérítés körében mérlegeléssel nem állapíthatja meg a bíróság, hogy a jogi képviselő munkadíjaként kifizetett és számlával igazolt munkadíj méltányos-e, vagy sem. Legfeljebb az alperes bizonyíthatta volna, hogy az a szokásostól eltérő nagyságrendben került megállapításra, e tekintetben azonban bizonyítási indítvánnyal nem élt. Az okiratok megcáfolására tehát nem került sor.

Kifogásolta azt is, hogy az ingatlanok sorsának rendezése kapcsán a bíróság nem vett fel bizonyítást arra nézve, hogy milyen lehetőség volt a börtönből való telefonálásra. E tekintetben szintén az alperesnek kellett volna bizonyítási indítványt előterjesztenie annak igazolására, hogy a felperes megfelelően tudott volna intézkedni.

Az elsőfokú bíróság azt sem vette figyelembe, hogy a felperes egészségi állapota rendkívüli mértékben megromlott, és ezért vele a kapcsolatot rendszeresen nem lehetett tartani. Az egészségi állapot vizsgálata során nem vette figyelembe az újonnan keletkezett szakértői véleményeket, és semmifajta bizonyítást nem vett fel.

A felperes egészségi állapota nem tette lehetővé azt, hogy a jogi képviselő vele a kapcsolatot felvegye, és olyan újabb körülményeket is a bíróság elé tárjon, amelyek nem voltak ismertek. Az elsőfokú bíróság ítéletének megérkezését követően derült ki, hogy nemcsak az ítéletben rögzített ingatlanok kerültek értékesítésre, hanem gyakorlatilag a teljes ingatlant megvásárolta egy személy, erről azonban a felperes sem kapott értesítést. Az elsőfokú bíróság a jogi képviselő igazolt elfoglaltságát figyelmen kívül hagyva alaptalan indokkal fejezte be a bizonyítási eljárást. Ez pedig a tisztességes eljáráshoz való jogot is sérti, egyben a döntés megalapozatlanságát okozza.

A fellebbezési eljárás során a felperes arra nézve csatolt okiratokat, amelyek igazolják, hogy teljes hatályú apai elismerő nyilatkozatot tett az élettársi kapcsolatából született **"B"** utónevű gyermeke vonatkozásában, mindez megalapozza az arra hivatkozással érvényesített nem vagyoni kárigényét, hogy a gyermek születésénél nem lehetett jelen.

Az alperes fellebbezési ellenkérelme az ítélet helybenhagyására irányult. Az ellenkérelem szerint a bekövetkezett vagyoni és nem vagyoni kár a kártalanítás iránti perben hozott ítélettel teljes egészében megtérült, ezt meghaladóan a felperes nem bizonyította a szabadságvesztés büntetéssel összefüggésben további kárainak keletkezését.

A felperes fellebbezése az alábbiak szerint nem alapos.

A másodfokú bíróságnak a fellebbezésre figyelemmel mindenekelőtt abban a kérdésben kellett állást foglalnia, hogy az elsőfokú bíróság részéről megállapítható-e olyan eljárási szabálysértés, amely miatt a tárgyalás megismétlése, illetőleg kiegészítése szükséges, illetőleg akár eljárási, akár anyagi jogi jogszabályi rendelkezés téves alkalmazása folytán elmaradt-e olyan releváns körülmény tekintetében a bizonyítás lefolytatása, amely a bizonyítási eljárás megismétlését, illetve kiegészítését indokolná.

A Pp.164. § (1) bekezdése szerint a per eldöntéséhez szükséges tényeket általában annak a félnek kell bizonyítania, akinek érdekében áll, hogy azokat a bíróság valóban fogadja el.

Ezen jogszabályi rendelkezésre tekintettel a kártérítési igény eredményes érvényesítéséhez a felperesnek kellett volna bizonyítania a bírói jogkörben okozott kár iránti felelősség általános (Ptk.339. §-ban meghatározott) és különös (a Ptk.349. §-ban meghatározott) feltételeinek együttes fennállását.

A megyei bíróság a Pp. 3. § (3) bekezdésében foglalt kötelezettségének eleget téve a 3-I. számú végzésével tájékoztatta a felperest, hogy a fenti körben őt terheli a bizonyítási

kötelezettség. Tájékoztatása kiterjedt arra is, hogy a bizonyítás indítványozása elmulasztásának, illetve a bizonyítási indítvány elkésztettségének jogkövetkezménye, valamint a bizonyítás esetleges sikertelensége a bizonyításra kötelezett felet terheli. A tájékoztatással egyidejűleg az elsőfokú bíróság 30 napos határidővel hívta fel a felperest részletes előkészítő irat előterjesztésére, az érvényesíteni kívánt jog és az alapul szolgáló tények megjelölésére. A felperes a felhívásnak nem tett eleget, a határidő meghosszabbítása iránti kérelmét az elsőfokú bíróság a Pp.104. § (2) bekezdésében foglalt feltételek hiányára figyelemmel elutasította. Ezt követően a felperes 6. számú előkészítő iratában úgy nyilatkozott, hogy a perbeli jogvita elbírálását ugyanazon ténybeli alapon kéri, mint amelyet a bíróság korábban a Magyar Állammal szemben kártalanítás jogcímén érvényesített követelése körében elbírált. Nyilatkozata szerint a kárigényét az előző eljárásban becsatolt iratokra tekintettel terjeszti elő.

Megállapítható tehát, hogy a felperes az elsőfokú eljárás során sem a felhívásban meghatározott határidőn belül, sem annak leteltét követően bizonyítási indítványt nem terjesztett elő. A jogvita elbírálását kifejezetten az állammal szemben kártalanítás jogcímén lefolytatott per anyagának értékelése útján kérte.

A Pp.164. § (2) bekezdésében írtakra figyelemmel a perben hivatalbóli bizonyítás elrendelésének nem volt helye, a felperes pedig bizonyítási indítványt nem terjesztett elő. Így az elsőfokú bíróságnak a fellebbezésben foglaltakkal szemben eljárásjogi lehetősége sem volt további bizonyítás felvételére, a felperes kérelmére figyelemmel a kártalanítási per anyagának Pp.206. § (1) bekezdése szerinti mérlegelése útján kellett megállapítania a tényállást. A további bizonyítás elmulasztásával tehát a fellebbezésben foglaltakkal szemben az elsőfokú bíróság nem sértett eljárásjogi rendelkezéseket, az elsőfokú bíróság a tisztességes eljáráshoz való jogot sem sértette.

Helyesen utalt arra az elsőfokú bíróság ítéletében, hogy a bírói jogkörben okozott kárigény előterjesztésének a Ptk.349. § (1) bekezdésében foglalt feltételei fennállnak, és az alperes részéről a Pp.339. § (1) bekezdésében foglaltak szerinti jogellenes felróható magatartás is megállapítható, hiszen a büntetőeljárás során hivatalbóli kötelessége ellenére az elévülést a felperes tekintetében nem észlelte.

A korábban kifejtettek és az elsőfokú bíróság által is hivatkozottak szerint azonban az alperessel szembeni eredményes igényérvényesítéshez a kártérítési felelősség Ptk.339. § (1) és 349.§ (1) bekezdésében foglalt feltételek együttes fennállására van szükség. Téves a felperesnek azon fellebbezési érvelése, hogy a jogellenes felróható alperesi magatartás bizonyítottságára figyelemmel a bizonyítási teher megfordult, és az alperesnek kellett volna a továbbiakban bizonyítania, hogy az előző eljárásban megítélten túl a felperesnek nem következett be kára, illetve, hogy az nincs összefüggésben az alperes jogellenes magatartásával, és nem az alperesnek kellett volna bizonyítékokkal cáfolnia a felperesnek a kár összecszerúsége körében tett tényállításait. A Pp.164. § (1) bekezdése értelmében - az elsőfokú bíróság helytálló tájékoztatásának megfelelően - a felperest terhelte a kártérítési felelősség további feltételeinek körében is a bizonyítási teher: bizonyítania kellett volna a kára bekövetkeztét, annak összecszerúságát, és a kár és az alperes jogellenes magatartása közötti okozati összefüggést.

Az elsőfokú bíróság a felperes jelen perben tett nyilatkozatainak, továbbá a kártalanítás iránti eljárás során beszerezett peradatoknak a mindenre kiterjedő, okszerű, logikai ellentmondástól mentes, a Pp. 206. § (1) bekezdésének megfelelő mérlegelésével állapította meg, hogy a

felperes a bizonyítási kötelezettségének nem tett eleget. A rendelkezésre álló peradatok nem alkalmasak annak ítéleti bizonyossággal való alátámasztására, hogy az alperes jogellenes magatartásával okozati összefüggésben a felperest a kártalanítási eljárás során már megítélten túl további kár érte. Az elsőfokú bíróság ítéletében ezzel kapcsolatosan kifejtetteket az ítéletábra maradéktalanul osztotta, azok megisméltése nélkül a fellebbezésre figyelemmel csupán az alábbiakat emeli ki.

A felperes nyilatkozatainak helyes értékelésével állapította meg a bíróság, hogy elegendő forrás állt rendelkezésre a felperes részéről ahhoz, hogy a mezőgazdasági hitel első részletét kiegyenlítse. Ezt azonban elmulasztotta, eziránt sem személyesen, sem meghatalmazottja útján nem intézkedett, ennél fogva saját magatartásának, illetőleg mulasztásának, nem pedig a jogellenes fogvatartásának következményeként került a hitelszerződés felmondásra. Emiatt a Kecskeméti Városi Bíróság ítéletében foglalt marasztalás, továbbá a hitelszerződés felmondásával kapcsolatosan, az elárverezett ingatlanok értékével összefüggésben érvényesített felperesi követelés tekintetében az okozati összefüggés hiánya önmagában megalapozza a követelés elutasítását.

Az okozati összefüggés hiányára figyelemmel megalapozott a kártalanítási perben felmerült költségek megfizetése iránti kereseti kérelem elutasítása is. Helyesen mutatott rá az elsőfokú bíróság, hogy az alperes magatartása és a kártalanítási perben való pernyertesség-pervesztesség aránya egymással oksági kapcsolatba nem hozható.

Nem került a felperes részéről bizonyításra az elmaradt jövedelem összege sem, az elsőfokú bíróság helyesen foglalt állást akként, hogy ezen követelés ténybeli alapjának alátámasztására a felperes semmilyen peradatot nem szolgáltatott. A tárgyalás berekesztését megelőzően tett nyilatkozatai a korábbi bírósági felhívás teljesítésének elmulasztására, illetve a felperes által korábban tett - az elsőfokú bíróság ítéletében részletesen elemzett - nyilatkozatának tartalmára figyelemmel további bizonyítás elrendelésére a Pp.3. § (4) bekezdésének utolsó mondatában írtak nem biztosítottak eljárásjogi lehetőséget.

A kártérítés iránti követelés összegének bizonyítatlansága tekintetében az ítéletábra utal arra is, hogy általános kártérítés alkalmazására a Ptk.359. § (1) bekezdése és az ennek alkalmazása körében kialakult bírói gyakorlat (Legfelsőbb Bíróság PK.49. számú állásfoglalása) csupán akkor ad lehetőséget, ha minden rendelkezésre álló és célravezető bizonyítás lefolytatása ellenére sem számolható ki a kár mértéke. Általános kártérítés megállapítására tehát mindaddig nem kerülhet sor, amíg minden célszerű, eredménnyel kecsegtető bizonyítás lefolytatásra nem kerül. A perbeli esetben azonban a felperes ezirányú indítványainak hiányára tekintettel az általános kártérítés alkalmazásához szükséges bizonyítás sem folyt le.

Ugyancsak alaptalan a fellebbezésnek a felperes egészségromlása és az alperes jogellenes magatartása közötti okozati összefüggés tekintetében kifejtett álláspontja. A hivatkozottakkal szemben ugyanis az elsőfokú bíróság részére a kártalanítási perben keletkezettek túl egyéb szakértői vélemények nem álltak rendelkezésre, így azokon túl más szakértői megállapításokat nem is értékelhetett, a kártalanítás iránti perben beszerzett szakértői vélemények alapján pedig nem nyert bizonyítást, hogy a jogellenes fogvatartás és a felperes egészségromlása között oksági kapcsolat állna fenn.

Helyesen foglalt állást az elsőfokú bíróság a felperesnek a bar-listára kerülésével kapcsolatosan előterjesztett kárigénye tekintetében is, megfelelően értékelve, hogy a felperes már korábban is szerepelt bar-listán, a mezőgazdasági kölcsönszerződés felbontása és a jogellenes szabadságelvonás közötti oksági kapcsolat nem nyert igazolást, és azt sem bizonyította a felperes, hogy a bar-listán való feltüntetése következtében további hitellehetőségektől esett el.

Az ítéletábra a fentiek kiemelése mellett maradéktalanul egyetértett az elsőfokú bíróságnak a keresetet elutasító döntése körében a fentieket meghaladóan kifejtettekkel, így a megyei bíróság ítéletét a Pp.253. § (2) bekezdése alapján helyben hagyta, az eredménytelenül fellebbező felperest pedig a Pp.78. § (1) bekezdése alapján kötelezte a feljegyzett fellebbezési illeték állam javára való megfizetésére.

Győr, 2011. december 5. napján

Dr. Világi Erzsébet sk.
a tanács elnöke

Dr. Maurer Ádám sk.
előadó bíró

Dr. Havasiné dr. Orbán Mária sk.
bíró

A kiadmány hitelül:

Kiadó: